

# A qui li pugui interessar

**Maria-Josep Ragué-Arias**

*A qui li pugui interessar*, de Daniel Keene. Traducció: Marc Rosich. Direcció: Antonio Simón. Intèrprets: Josep Costa i Ferran Lahoz. Teatre Tantarantana, del 20 de gener al 10 de febrer de 2008.

*Jaula*, d'Itziar Pasqual. Direcció: Ricard Gázquez. Intèrprets: Àngela Jové i Josep Costa. Teatre Tantarantana, del 20 de gener al 10 de febrer de 2008.

Em seria difícil dir a qui li pot interessar que l'angoixin i sobretot l'avorreixin amb unes pretensions de transcendentalitat poètica que no per no tractar-se de situacions possibles pesen damunt l'espectador sense descobrir-li res que no sàpiga.

Daniel Keene (1955) és australià, de Melbourne, rep premis des de 1989 —amb *Silent Partner*— és també actor i director, ha treballat per al cinema i des de 1999 les seves obres són representades i publicades a França, un país en el qual sovint s'inspira la nostra cultura i el nostre teatre. Els seus personatges, com passa tant sovint en les darreres dècades teatrals, són personatges anònims, perdedors.

*A qui li pugui interessar* ens explica la situació d'un pare, un obrer de la metal·lúrgia jubilat, que acaba de saber que té càncer i li queden només mesos de vida; i d'un fill de quaranta anys que no pot valdre's per si mateix, un ésser estrany que no pot parlar ni tampoc entendre. La conversa és impossible. Què pot fer el pare amb el seu fill? Trobarà algú que es vulgui ocupar del fill i ingressarà

ell a un hospital per morir-se? S'haurà de quedar amb el fill perquè la caritat no existeix i ningú no acollirà aquest ésser estrany? «Les paraules pronunciades pels personatges de l'obra sorgeixen d'un silenci profund», diu l'autor.

Ferran Lahoz és aquest ésser anormal i fa una bona interpretació, sense gaire excessos, però, calia veure'l completament nu caminant damunt una llarga taula? Hi ha ritme al text i a l'espectacle, però és un tempo lentíssim que, una vegada sabem quin és el problema i quines les possibles solucions, més aviat ens avorreix, perquè la posada en escena, lògicament, també és minimalista. La foscor és la tònica dels sentiments i de l'espectacle. Un text ben articulat i uns bons actors no serveixen perquè passem trenta-cinc minuts d'ensopiment i foscor en tots els sentits.

Itziar Pasqual (1967), periodista, profesora de la RESAD i presidenta de l'Associació de Dones de Teatre de Madrid, «Marias Guerreras», ja des de la seva primera estrena, *Fuga*, l'any 1995 al Festival de Teatro Alterna-

tivo s'ha anat fent un espai propi i personal dins uns àmbits alternatius i ha publicat una vintena d'obres la majoria de les quals s'han estrenat. La seva manera és sempre tendra, lleument interrogadora, en un llenguatge buscadament poètic, amb preguntes que no tenen resposta, amb la soledat d'uns personatges anònims... *Jaula* comença amb un fragment ple de preguntes «¿A quién hablo? ¿A quién me dirijo? [...] ¿No se han dado cuenta de que el mundo está lleno de soledades?» Aquest és el discurs de Pasqual a *Jaula*, obra que dedica «als homes i dones que guarden maletes dins l'ànima», una obra amable que ens parla de la pèrdua de memòria a partir d'una parella d'intel·lectuals que han tornat de l'exili, una parella en la qual el marit no recorda res però les seves paraules inconnexes o les de la seva dona a vegades

fan referència a la pèrdua de la memòria històrica. També aquest matrimoni viu una vida de silenci o de reflexions interiors exterioritzades per la paraula dita al buit. Però tampoc no ens interessa massa la situació i el diàleg d'aquests dos personatges, ni els seus passejos per damunt les taules, imatge d'un parc. Ens aporta molt poc *Jaula* com a reflexió, molt poc com a joc teatral.

Àngela Jové està esplèndida, és una actriu massa poc valorada. Està molt bé, com sempre, Josep Costa. Però surto del teatre amb la sensació de no saber ben bé si el que he vist val la pena de ser posat en escena. Malalties terminals o degeneratives mostrades en dramatúrgies poc atractives.

El Teatre Tantarantana, que des dels seus inicis busca incentivar la producció de projectes de creació escènica, clou amb aquest



■ *A qui li pugui interessar*, de Daniel Keene. Direcció: Antonio Simón. Intèrprets: Josep Costa i Ferran Lahoz. Teatre Tantarantana, del 20 de gener al 10 de febrer de 2008. (David Ruano)

espectacle doble el cicle «De portes endins» que diu «buscar la connexió amb la realitat o les realitats que ens envolten, des de la pràctica i la creació teatral», abordant la posada en escena des d'un impuls comú de treball en equip, obrint vies que permetin incorporar creadors de diferents àmbits i disciplines i en aquest cicle «pren el tema comú de les relacions personals dins l'àmbit familiar». A

banda dels d'aquest darrer espectacle els autors i directors han estat Ada Vilaró, Antonio Morcillo, Iñaki Garz i Roberto Romeo. És un plantejament d'interès però els resultats d'aquest darrer espectacle no corresponen a l'interès del projecte. I tot això em porta a plantejar-me una vegada més de què ens ha de parlar el teatre i com ho ha de fer. Seguirem buscant respostes.



■ *Jaula*, d'Itziar Pasqual. Direcció: Ricard Gázquez. Intèrprets: Àngela Jové i Josep Costa. Teatre Tantarantana, del 20 de gener al 10 de febrer de 2008. (David Ruano)